

Aletta Zita

RÓZSASZIRMOK

Aranyrózsák a sárban,
úgy tűnik, mégis, nyár van,
bár meghalt nagyanyus
és szétégett az ágya,
körmöm alatt feketül
az öröklött magánya;
ráheverni a füstre,
aztán, akár egy büszke
fehér tigris – hallgatni,
visszafelé, még vissza,
oda, hol a sötétség
halottam vérét issza
és körbeér. Hallgatni jó.

Aranyrózsát sodor
a kertvégi folyó,
s Te épp nyaralsz, épp mással,
mindegy, miféle társsal,
egy másik elmúlással;
jobb így?! miféle ember,
ki épp csak élni nem mer,
miféle arcon táncol
a Törvény, mi összeráncol?

Ó, nyár van, mégis, nyár van,
aranyrózsák a sárban,
térdig a múltban, mában.

Bogdán Ágnes

KOPPENHÁGAI EMLÉK

a templomnál áll ott kapott helyet
jártam már arra észre mégse vett
sem őt én bár kerestem sokfelé
márványtalapzatáról most lenéz